

VIRÁG HELYETT

Ha valaki nagyon szeret egy másik valakit,
és fél, hogy ezt nem tudná elég szépen megmondani neki,
rendszerint virágot tesz az asztalára,
s aztán magárahagyja a hervadó virággal.
Hogy akkor mi történik, pontosan nem tudom,
de a virág s a kedves biztosan beszélgetnek.
— Nem jó meghalni — mondja a virág búsan.
— Jó élni — mondja a kedves örvendczeve.
— Engem valaki halálraitélt — sír a virág.
— Engem valaki nagyon szeret — örül a kedves.
És meghal a virág,
és szerelemre gyullad a kedves,
mert erős bájital az áldozati virágillat.
Tehát a virágnak is meg kell halnia,
hogy elmondhassa az illatos szerelmet,
bizhatok-e vajh a szavakban,
amelyeket már ezerszer kimondtam és elfelejtettem?
A szó élete rövidebb, mint a virágé,
csak addig él, amíg legelőször kimondjuk,
utána már halott szavakat ejtünk.
Én pedig mindig szertelen voltam a szavakkal:
először másokét szajkóztam értelmetlen,
aztán megeredtek a saját szavaim,
bánom már, hogy mind elvesztegettem,
de akkor azt hittem, a szó számára nincs méltatlan oltár.
Most meg, amikor volna érdemes,
akire hízegő szavaimat aggassam,
csupa holt ige, fakó, fagyott szó tolul a számra.
Megszólítalak mégis, kedvesem,
virág helyett,
hátha megélednek a szavak, ha hozzádérnek.
Halott virág helyett
eleven szavak illatoznak.
— Jó élni — mondják örvendezve, s bölint a kedves.
— Szerelem — mondják, és rámgondol a kedves.
Köszönöm ezt a boldog ékesszólást.

1954 február.

ÁCS KÁROLY

KISVERS A TAVASZRÓL

Minden nagy gépnél százszor nagyobb úr a gyár,
a gyárnál meg sokkal több a munkásember,
mert bátor, erős hős s teli van reménnyel —
és előtte gyáva kisegér a halál...

Am még őt is legyőzi a vér hatalma,
mi húsunkban mindig újra s újra éled,
felűz százezer szomjas gyönyörűséget,
s a vággyainkat érett csókká aszalja...

Minden tavasz friss bölcső és friss sirverem,
s a csúf világ megszépül, mint tündér álma, —
asszony és ember áldott szívet kitarja:
szűz kohók alá gyújt tüzet a szerelem.

(Újvidék, 1953 március.)

GALAMB JÁNOS